

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Z. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2007, č. j. SCPP-1629/C-243-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 Ca 221/2007 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu ze dne 23. 4. 2010. Ten zamítl jeho žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2007, která zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha (dále jen „cizinecká policie“) ze dne 12. 3. 2007, č. j. SCPP-25/PH-OPK3-SV-2007. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, stanovila cizinecká policie na 3 roky.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku předně shledal nedůvodnou námitku, podle níž pokud už s žalobcem bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, neměl být v jeho případě aplikován § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž odst. 2 tohoto ustanovení, tedy že na žalobce mělo být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle městského soudu však žalobce nebyl schopen hodnověrným způsobem doložit svá tvrzení, že žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie. Žalobce sice předložil doklady, které formálně naplnily požadavek zákona na náležitosti žádosti o povolení k trvalému pobytu, neodpovídaly však skutečnému stavu věci. K námitkám žalobce, podle nichž tvrzení správních orgánů o tom, že na území ČR musel vstoupit a pobývat již před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu, nebylo nijak prokázáno, městský soud připustil, že správní orgány odůvodnily tento svůj závěr pouze zmínkou, že to zjistily z úředních evidencí, přičemž obsah těchto evidencí není ze spisů blíže patrný. Soud však nepovažoval za potřebné blíže zkoumat, zda se žalobce na území ČR zdržoval i před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu a od kdy tak činil. Podstatné je, že žalobcův pobyt na území se nestal oprávněným ani tím, že žalobce podal zmíněnou žádost. Správní orgány v žalobcově případě vyvrátily skutečnosti, které žalobce uváděl ve své žádosti, v důsledku toho nebyl oprávněn pobývat na území ani po 22. 11. 2006 (tedy po dni podání žádosti). Přijmout opačný závěr by dle městského soudu znamenalo umožnit opakované obcházení zákona cizincům, kteří by postupně prohlašovali za smyšlené členy své domácnosti různé občany ČR a po dobu řízení získávali jen díky těmto smyšlenkám oprávnění k pobytu na území.

II.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že pro rozhodnutí založené na řádně zjištěném stavu věci musí být zcela zásadní určité vymezení období, po které se měl účastník řízení na území České republiky nacházet. Správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že se stěžovatel pohyboval na území České republiky ještě před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu. I sám městský soud však ve svém rozsudku konstatoval, že správní orgány odůvodnily tento závěr pouze zmínkou o tom, že jej zjistily z úředních evidencí, aniž by obsah těchto evidencí byl ze spisů blíže patrný. Městský soud tak vyslovil jednoznačný závěr o tom, že jednání, pro které správní orgány uložily správní vyhoštění, nebylo stěžovateli řádně prokázáno.

[4] Ve vztahu k období po podání žádosti o povolení k trvalému pobytu stěžovatel namítl, že pro posouzení oprávněnosti pobytu v tomto období je rozhodné, zda stěžovatel je či není rodinným příslušníkem občana EU. Městský soud uvedl, že se stěžovateli jeho postavení jako rodinného příslušníka podle § 15a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepodařilo prokázat. Stěžovatel však považuje za zásadní, že ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (a to i odvolacího orgánu) nebyl výsledek řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu znám a rozhodnutí o této žádosti dosud nenabýlo právní moci. Proto byla rozhodnutí správních orgánů rozhodujících o vyhoštění předčasná.

[5] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního a soudního spisu, stěžovatel podal dne 22. 11. 2006 žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sdílení společné domácnosti s občankou České republiky J. N. Za účelem vystavení platného víza v návaznosti na podanou

žádost o trvalý pobyt předložil stěžovatel svůj cestovní doklad. Jeho kontrolou zjistila cizinecká policie, že tento neobsahuje žádné vízum ani otisk přechodového razítka. Závěr o tom, že stěžovateli nebylo před vstupem na území České republiky uděleno vízum ani jiné povolení k pobytu, si správní orgán dále učinil na základě „šetření v informačních systémech cizinecké policie“. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatele z území České republiky, které vyústilo ve výše specifikované rozhodnutí o vyhoštění ze dne 12. 3. 2007. Správní orgán prvního stupně v něm konstatoval, že stěžovatel společnou domácnost s uvedenou občankou České republiky nesdílel a že jeho tvrzení v tomto duchu bylo učiněno ve snaze zakrýt neoprávněný vstup a pobyt na území České republiky a získat pro něho povolení k trvalému pobytu. Jeho závěry následně potvrdil odvolací správní orgán.

[8] Městský soud se ve svém rozhodnutí ztotožnil se závěry správních orgánů o účelovosti a nepravdivosti tvrzení stěžovatele o sdílení společné domácnosti s občankou České republiky. V náhledu na časové upřesnění toho, kdy měl stěžovatel na území České republiky neoprávněně pobývat, se sice se správními orgány zcela neshodl, považoval však za podstatné, že tento zde prokazatelně neoprávněně pobývá nejméně od 22. 11. 2006, tedy ode dne podání žádosti o povolení k trvalému pobytu (blíže viz bod [2] výše).

[9] Stěžovatel ve své kasační stížnosti věcně nijak nebrojí proti argumentaci, kterou soud a správní orgány dovozovaly nepravdivost jeho tvrzení o sdílení domácnosti s občankou České republiky, namítá pouze, že tento závěr byl předčasný, neboť v době rozhodování správních orgánů nebyl výsledek řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu znám (viz bod [4] výše). Podle Nejvyššího správního soudu však správním orgánům nic nebrání v tom, aby si v řízení o správním vyhoštění cizince učinily vlastní závěr o tom, zda jsou cizincem předestřená tvrzení uplatněná v žádosti o povolení k trvalému pobytu pravdivá. Jak správně podotkl městský soud, mělo-li by být na každého cizince, který podá takovou žádost, automaticky nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana České republiky, poskytovalo by to možnost obcházení zákona cizincům, kteří by postupně prohlašovali za smyšlené členy své domácnosti různé občany ČR. Podle § 15a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v rozhodné době se totiž ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně vztahují i na cizince, který s občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti. Podle § 87y téhož zákona je pak rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.

[10] Pokud je tedy s cizincem, který podal takovou žádost, vedeno řízení o správním vyhoštění, je cizinecká policie oprávněna po něm požadovat, aby hodnověrně doložil, že skutečně sdílí společnou domácnost s občanem ČR. Jestliže tak neučiní, pak není důvodu, aby k němu v tomto řízení bylo jako k rodinnému příslušníku českého občana přistupováno.

[11] Správní orgány tedy ve stěžovatelově případě nijak nepochybily, jestliže po něm požadovaly prokázání toho, že žije ve společné domácnosti s J. N. Jak přesvědčivě vyložil městský soud, stěžovateli se jeho tvrzení prokázat nepodařilo, právě naopak, z řízení vyplynulo, že je zjevně účelové. Stěžovatel proti těmto vývodům nevznesl žádné věcné námítky, proto se jimi nemusí blíže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

[12] Stěžovatel dále namítl, že nebylo dostatečně určité vymezeno období, po které se měl nacházet na území České republiky (viz bod [3] výše). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud sice shledal jako nepodložený závěr správních orgánů o pobytu stěžovatele na území ČR v době před podáním žádosti o trvalý pobyt, avšak za dostatečné považoval to,

že stěžovatel prokazatelně pobýval na území ČR neoprávněně po podání této žádosti. Nutno dodat, že správní orgány rozhodly o vyhoštění stěžovatele na základě § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle nějž policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, pobývá-li cizinec na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn. Lze tak souhlasit s městským soudem, že v daném případě dostačoval závěr o neoprávněném pobytu na území v určitém období a že pochybení správních orgánů při dokládání neoprávněného pobytu stěžovatele v předchozím období nemohly samy o sobě založit nezákonnost jejich rozhodnutí.

IV.

[13] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu